

הוא שח אחריו

עם דשא ודמי.

דמי ותמיהת-הדמי. הנה שחים גם כוכבים על פיה של באר.

מי פה הער?

גאגה קו גאגה גלום-רנע ונעק: "אני!"

נקלעה נשקתו כחך-רקה...

ובכאר היה דמי.

ובדמי, בעצם הדמי, זעקה גדולה, כבושה, הסחת הראש בדפי הרז.

מישהו העלגנו בין סער דמי.

אנחנו הארנו - לא גרע לטי.

הרז הוא כפול. הרז של האני:

ארח נקה ללון אל ביתי

הגני הלילה.

ולא הניר לי איש את שפי ושם תפצי

ולא ברך את בואי...

אך יעסיק יותר בקובץ-שירים זה הרז של הזולת. של הלא-אני.

של האלהים או השטן או הנחש, או של סתם העצמים המסוככים את האני

בחינת גמלים אשר בלילות

סהרדים סתריהם קטעלה הניגונים...

ולא רק יגונים. כי יש אשר באין רואה ובאין מאזין

קמל בול על שקמות אל...

והנה גם רז המחזור התמידי של כוסף-אביבים וגויעת שביבים. כל זה

מתלכד בקובץ-שירים זה, כל זה מתכנס במחרוזת ימי? במסגרת אלם ודמי.

ב - ׀

ש. שלום: מי?. תל-אביב, תר"ץ

יש בקובץ שירים קטן זה סתם שירים שאתה מוצא כדוגמתם אצל פייטנים אחרים. השיר המלנכולי "חזרה", למשל, על אלון וסלע וגדי המזכיר במדת-מה את השיר "שלשה צוענים" של לינוי. או השיר האחרון בין כ"ח השירים: "להבות", שעליו כבר דובר על דפי "מאזנים" בקשר עם שירת-המאורעות. אך מכיון שהשירים האלה תחובים בתוך קובץ זה, הרי גם הם נאחזים בתוך המחרוזת הכללית, משמשים גם הם מעין לוויה אורגמנטית למוטיב היסודי שבקובץ, שהוא התמיהה האלמת על רז ההויה והחוויה:

אדם, אדם בין תבל וסמל

גותן על עצמו סחריש לדעת,

סחריש לדעת...

הוא גם מחריש לראות, לחוש, ובלכת מדי-ערב אחד מתוכן

אל נופי אל-שוב